

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a Ing. JUDr. M. Gavalca, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **V. M.**, narodeného X., bez platného cestovného dokladu, evidenčné číslo: X., štátneho príslušníka Arménska, podľa vlastného udania v zahraničí bytom naposledy J., aktuálne s miestom pobytu na základe dlhodobej priepustky u pani G. M., S., zastúpeného JUDr. M. M., advokátkou, AK so sídlom v B., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu ČAS: MU-179-23/PO-Ž-2010 zo dňa 13.júla 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/45/2010-31 zo dňa 10.novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/45/2010-31 zo dňa 10. novembra 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. ČAS: MU- 179/23/PO-Ž-2010 zo dňa 13. júla 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu ČAS: MU-179-23/PO-Ž-2010 zo dňa 13.júla 2010, ktorým odporca podľa § 13 ods.1, § 13c ods.1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky a neposkytol mu doplnkovú ochranu.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku k námietke, že rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné pre nedostatočné zistenie stavu veci a pre nedostatok jeho odôvodnenia uviedol, že odporca v konaní riadne vypočul navrhovateľa vykonaním vstupného pohovoru, ako svedkyňu vypočul jeho matku, vyhľadal a do spisu založil relevantné správy o Arménsku pochádzajúce z rôznych zdrojov. Rozhodnutie tiež náležite odôvodnil zrozumiteľným a logickým spôsobom keď objasnil, prečo dôvod žiadosti navrhovateľa o azyl (t.j. násilie zo strany otca navrhovateľa) neuznal ako dôvod pre udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle. V odôvodnení tiež uviedol, prečo navrhovateľovi neudelil azyl podľa § 9 zákona o azyle (humanitárny azyl).

K tejto časti odôvodnenia súd pokladal za povinnosť uviesť nasledovné: Navrhovateľ sám výslovne nepožiadaval o azyl z humanitárnych dôvodov. Zváženie udelenia tohto „druhu“ azylu predniesla iba zástupkyňa navrhovateľa počas vstupného pohovoru. Ak odporca následne v odôvodnení rozhodnutia ako jeden zo záverov uviedol, že nezistil dôvody k udeleniu azylu z humanitárnych dôvodov, možno spoľahlivo konštatovať, že neudelenie azylu podľa § 9 zákona o azyle náležitým spôsobom odôvodnil. Odporca sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočným a zrozumiteľným spôsobom zaoberal aj odôvodnením, prečo v správaní sa otca navrhovateľa nevidel dôvod pre udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle.

Námietku navrhovateľa týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, ako to vyplýva z konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zo zákona o azyle. Pokiaľ bol navrhovateľ v mladosti

objektom zlého zaobchádzania zo strany otca (alkoholika), takéto správanie sa otca navrhovateľa nie je perzekúciou v zmysle zákona o azyle. V navrhovateľovom opísanom správaní sa jeho otca k samotnému navrhovateľovi však absentuje skutočnosť, že takéto správanie otca bolo podnietené rasou, náboženstvom, či politickými názormi navrhovateľa. V prípade navrhovateľa nie je možné hovoriť ani o tom, že správanie otca k navrhovateľovi bolo spôsobené príslušnosťou k určitej sociálnej skupine. Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že tvorí skupinu ľudí, ktorí boli či sú objektom domáceho násillia, v danom prípade nejde o sociálnu skupinu v zmysle výkladu pojmu azylového zákona. Minimálne preto, lebo sa k nemu zle správal iba jeho otec a nikto iný.

Vo vzťahu k neposkytnutiu doplnkovej ochrany súd poukázal zhodne s právnym názorom odporcu na skutočnosť, že navrhovateľ po svojom prípadnom návrate do Arménska nečelí žiadnemu trestnému stíhaniu či výkonu trestu. V Arménsku niet medzinárodného či vnútroštátneho konfliktu v dôsledku ktorého by bola osobná integrita navrhovateľa ohrozená. Ako to vyplýva zo správ, založených v spise odporcu, arménski navrátilci sa pri svojich návratoch nestretávajú so žiadnym zlým zaobchádzaním.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie prostredníctvom svojej právnej zástupkyne a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávne právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že v Dotazníku žiadateľa o udelenia azylu zo dňa 22. apríla 2010 pred odporcom uviedol, že na Slovensku študuje strednú školu a aktívne športuje. Dosiahol aj výrazné športové úspechy v boxe a boxerská asociácia má o neho záujem. Na Slovensku je v podstate od svojej mladosti, má tu celú rodinu, kamarátov, študuje tu aj športuje, a preto by chcel zostať žiť na Slovensku. Doložil aj potvrdenie o jeho boxerských a športových úspechoch a aj potvrdenie, že je členom reprezentácie Slovenska v boxe. Chcel by ostať na Slovensku, aby tu mohol dokončiť školu a chcel by reprezentovať Slovenskú republiku v boxe.

Právna zástupkyňa navrhovateľa počas spisovania dotazníka uviedla, že žiadateľ spolu so svojou mamou našli na území Slovenska útočisko pred otcom, ktorý bol násilnícky, psychicky a fyzicky ich týral. Žije tu od roku 2006. Je tu už integrovaný, ovláda bezchybne

slovenský jazyk, na Slovensku je spolu so svojou mamou a bratom. Nespáchal žiaden trestný čin, stále ešte navštevuje strednú školu a má významné športové úspechy v boxe. Nie je záťažou pre Slovenskú republiku, a preto požiadala, aby okrem vyššie uvedených dôvodov žiadosti o udelenie azylu odporca vzal do úvahy aj tieto skutočnosti a s dôrazom na záujem Slovenskej republiky o jeho účasť v reprezentačnom tíme zvažil udelenie azylu z humanitárnych dôvodov.

Taktiež poukázala na znenie preambule Kvalifikačnej smernice, z obsahu ktorej vyplýva, že štáty udeľujú azyl z humanitných dôvodov na základe uváženia napríklad aj z rodinných dôvodov. Existuje v danom prípade viac dôvodov, prečo azyl z humanitných dôvodov je možné udeliť. Opakovane uviedla, že žiadateľ sa na území Slovenskej republiky nachádza nepretržite od roku 2006, chodí tu na strednú školu, vie výborne po slovensky, má tu svojich najbližších príbuzných, s ktorými utiekol z domova a možno si tým zachránil život, žije bezúhonným životom, je veku blízkeho maloletému, navyše je výborným športovcom, ktorý má nadpriemerné výsledky v športe - v boxe, má o neho záujem slovenská reprezentácia. Všetky tieto argumenty boli v konaní o udelenie azylu uvedené.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že nenamieta samotné neudelenie azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle, ale namieta, že odôvodnenie rozhodnutia odporcu v časti týkajúcej sa neudelenia azylu z humanitných dôvodov je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1SžoKS 124/2005 zo dňa 23. januára 2007.

Právna zástupkyňa navrhovateľa uviedla, že navrhovateľ sa v konaní dal zastúpiť advokátkou na základe plnomocenstva, preto pokiaľ advokátka vzniesla žiadosť o udelenia azylu z humanitných dôvodov a tieto dôvody konkretizovala, mal sa nimi odporca zaoberať a zaujať k nim stanovisko ako by ich uviedol navrhovateľ. Podotkla, že žiadatelia o azyl nepoznajú presné termíny a definície, ktoré používa zákon o azyle, preto nie je opodstatnené od nich očakávať, že svoje dôvody budú formulovať v súlade so znením zákona o azyle.

V súvislosti s preskúvaním splnenia podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany poukázal opätovne na judikatúru ESLP (Dánsko, Francúzsko, Nórsko, Švédsko a Holandsko v. Grécko z roku 1969), z ktorej vyplýva, že pod neľudským zaobchádzaním sa rozumie spôsobenie intenzívneho duševného a fyzického utrpenia a ponižujúcim

zaobchádzaním sa rozumie zlé zaobchádzanie, ktoré má vzbudiť u obetí pocity strachu, úzkosti a podradenosti, a ktoré je spôsobilé potupiť a ponížiť prípadne zlomiť ich fyzický a morálny odpor, čo v plnej miere možno aplikovať na navrhovateľa. Žiadateľov strach z prenasledovania zo strany otca je opodstatnený, nakoľko aj informácie o krajine pôvodu upozorňujú na existenciu domáceho násilia v Arménsku a na to, že štát nie je schopný poskytnúť ochranu svojim občanom, pričom toto konanie možno považovať v kontexte Dohovoru o právnom postavení utečencov ako aj zákona o azyle za prenasledovanie z dôvodu príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do Arménska.

Odporca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Tvrdenie právnej zástupkyne navrhovateľa, že navrhovateľ počas vstupného pohovoru nepriamo požiadal o azyl z humanitárnych dôvodov, keď tvrdil, že na Slovensku žije od roku 2006, študuje na strednej škole, resp. má tu veľa kamarátov, považoval za nedôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu bolo potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16. marca 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie ČAS: MU-179-23/PO-Ž-2010 zo dňa 13. júla 2010, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1, 13c ods. 1 zákona o azyle navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky a neposkytol mu doplnkovú ochranu. Preto primárne, v medziach odvolania, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a z taktó vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 2 písm. a) zákona o azyle sa medzinárodnou ochranou rozumie udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany. Azylom sa rozumie ochrana cudzinca pred prenasledovaním z dôvodov uvedených v medzinárodnej zmluve alebo v osobitnom predpise (§ 2 písm. b) zákona), pričom pod pojmom prenasledovanie sa rozumie závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v

1. použítí fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia,
2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom,
3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu,
4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste,
5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2,
6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom (§ 2 písm. d) zákona).

V zmysle ustanovenia § 8 zákona Ministerstvo vnútra udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto

štátu alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd. Ak žiadateľ nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10 zákona, ministerstvo mu azyl neudelí (§ 13 zákona).

Ministerstvo však môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8 zákona (§ 9 zákona).

Podľa § 2 písm. c) zákona sa pod pojmom doplnková ochrana rozumie ochrana pred vážnym bezprávím v krajine pôvodu, pričom vážnym bezprávím sa rozumie

1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu (§ 2 písm. f) zákona).

V zmysle ustanovenia § 13b písm. a) zákona Ministerstvo vnútra poskytne na účel zlúčenia rodiny doplnkovú ochranu manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a zákona, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí.

Podstatným rozdielom pri udeľovaní azylu a poskytovaní doplnkovej ochrany je čas, na ktorý sa ochrana udeľuje. V prípade azylu ide o trvalý pobyt cudzinca na území Slovenskej republiky, v prípade doplnkovej ochrany ide o prechodný pobyt na dobu jedného roka, pričom doplnkovú ochranu je možné opätovne predĺžiť na ďalší rok, ak dôvody na jej poskytovanie nadalej pretrvávajú.

Z uvedeného jasne vyplýva, že inštitút azylu sa poskytuje len z vážnych dôvodov, ktoré nasvedčujú tomu, že nepriaznivá situácia žiadateľa sa ani v budúcnosti nezmení, a preto treba jeho situáciu riešiť komplexne a nastálo. V prípade poskytovania doplnkovej ochrany ide o situácie, ktoré môžu mať len dočasný charakter a z toho dôvodu je stanovená lehota 1 roku. Ministerstvo vnútra poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak existujú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany nesplnením zákonných podmienok zo strany navrhovateľa. Navrhovateľ založil svoju žiadosť na dôvodoch nedostatočných pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Skutočnosť, že v roku 2006 opustil krajinu pôvodu spoločne so svojou matkou údajne preto, že ich týral otec tým, že keď prišiel domov opitý na nich kričal a bil ich, nie je dôvodom na udelenie azylu, nakoľko sa nejedná o prenasledovanie zo strany oficiálnych orgánov krajiny ani zo strany subjektu ovládajúceho štát alebo podstatnú časť jeho územia z dôvodu rasy, národnosti alebo náboženského dôvodu, z dôvodu zastávania určitých politických názorov alebo z dôvodu príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu odporcu, s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí ako aj s rozsudkom krajského súdu, dospel k záveru, že v priebehu konania nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov, alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine ako to vyplýva zo zákona o azyle a zo Ženevskej konvencie.

Ako správne uviedol krajský súd navrhovateľ bol objektom správania sa iba jediného subjektu – navrhovateľovho otca. V prípade navrhovateľa nie je možné hovoriť ani o tom, že správanie sa otca k navrhovateľovi by bolo spôsobené príslušnosťou navrhovateľa k určitej sociálnej skupine, pretože v zmysle § 19 ods. 4 písm. e/ zákona o azyle sociálnu skupinu tvoria ľudia, ktorí sa s určitými vlastnosťami či črtami narodili, tieto sú nemenné, pričom v dôsledku ich existencie takýchto ľudí chápe ich okolie, spoločnosť či štátne orgány odlišne a v dôsledku toho sa k nim správa spôsobom, ktorý možno charakterizovať ako perzekúciu.

Správne rozhodol odporca ako i krajský súd, keď posúdili žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako nedôvodnú s poukazom na § 8 zákona o azyle.

Odvolačí súd pokiaľ ide o výrok rozhodnutia, ktorým odporca navrhovateľovi neudelil doplnkovú ochranu udáva, že sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia odporcu ako i krajského súdu. Poukazuje na to, že v prípade navrhovateľa neboli splnené zákonné podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany vyžadované ustanovením § 13c ods. 1 zákona o azyle. Jednoznačne navrhovateľovu obavu, že po návrate do Arménska

bude vystavený hrozbe násilia zo strany svojho otca, nemožno subsumovať pod zákonnú definíciu vážneho bezprávia, tak ako ju vymedzuje ustanovenie § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bolo rozhodnutie odporcu iba uvedením, že „vzhľadom na to, že pre udelenie azylu na území SR z humanitných dôvodov nie je právny nárok a v priebehu konania neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by k takémuto záveru migračný úrad viedli, menovanému sa azyl z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle neudeľuje“, arbitrárnym rozhodnutím, ktoré je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že v zmysle ustálenej judikatúry je zrejmé, že vlastné rozhodnutie udeliť či neudeliť azyl z humanitárnych dôvodov podľa § 9 zákona o azyle je vecou voľnej správnej úvahy odporcu, avšak v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v rozsudku sp. zn. 1SžoKS 124/2005 zo dňa 23. januára 2007, podľa ktorého pokiaľ v priebehu administratívneho konania boli navrhovateľom takéto dôvody tvrdené, v odôvodnení rozhodnutia by musel odporca zaujať k nim stanovisko a teda náležite odôvodniť, prečo azyl z humanitných dôvodov neudelil.

Je nepochybné, že navrhovateľ sám i prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyne v priebehu administratívneho konania jednoznačne poukazovali na dôvody, pre ktoré žiadajú udeliť azyl z humanitárnych dôvodov.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku navrhovateľa podanom proti rozhodnutiu odporcu o neudelení azylu je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti tretej hlavy OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu ale ani odvolacieho súdu doplňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Preto nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu sa zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné, aby sa odporca v ďalšom konaní zamerail na skutočnosti, ktoré by odôvodňovali, resp. neodôvodňovali udeliť navrhovateľovi azyl z humanitárnych dôvodov podľa § 9 zákona o azyle a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. a v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy právneho zastúpenia si neuplatnil a ani ich nevyčísľil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 O. s. p.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 16. marca 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková